

Arrest

nr. 227 255 van 9 oktober 2019
in de zaak RvV x / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 12 augustus 1976.

Op 20 juni 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*), in functie van haar broer, die de Spaanse nationaliteit bezit.

Op 18 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

met bevel om grondgebied te verlaten (bijlage 20). De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 26 juli 2018 met nummer 207 282 verwerpt de Raad de vordering tot nietigverklaring.

Op 30 januari 2018 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in functie van haar broer, die de Spaanse nationaliteit bezit.

Op 23 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 17 september 2018 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in functie van haar broer, die de Spaanse nationaliteit bezit.

Op 14 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om grondgebied te verlaten. Dit zijn de twee bestreden beslissingen die, in de vorm van een bijlage 20, op 29 maart 2019 aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“RECTO BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.09.2018 werd ingediend door:

Naam: [S.] Voornaam: [R.] Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: 12.08.1976 Geboorteplaats: [I.] Identificatienummer in het Rijksregister: [...] Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

*om de volgende reden geweigerd:*3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.09.2018 voor de derde maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde zijn broer [S.E.G.M.], van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (MY1268708) op naam van betrokkene, afgeleverd op 03.05.2017 te Antwerpen*
- uittreksels uit het bevolkingsregister van de gemeente Monistrol De Montserrat (Spanje) dd. 13.05.2016 en 17.05.2016 op naam van betrokkene en de referentiepersoon waaruit blijkt dat beiden in de periode 20.06.2007 – 28.01.2008 en 21.10.2008 – 03.07.2013 op hetzelfde adres woonachtig waren.*

- 'attestation de non assujettissement a l'ir sur les revenus fonciers / a la taxe d'habitation et a la taxe des services communaux' n°86M/17 dd. 20.03.2018
- 'déclaration d'engagement' dd. 18.04.2018 vanwege de referentiepersoon
- registratiebewijs dd. 13.09.2017 van de huurovereenkomst dd. 29.11.2015 op naam van de referentiepersoon voor het adres [...]

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 20.06.2017 en 30.01.2018, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 18.12.2017 en 23.07.2018. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- administratief attest n°54/2018 en n°55/2018 dd. 08.01.2018 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon op datum van de attesten woonachtig zijn op het adres [...]: echter, de informatie uit deze attesten wordt niet ondersteund door de gegevens van zowel het administratieve dossier van betrokkene als de gegevens van het Rijksregister. Immers, op datum van deze attesten waren beiden reeds woonachtig in België. De inhoud van de voorgelegde attesten is dan ook niet afdoende betrouwbaar, en kan niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- verklaring op eer dd. 23.04.2018 waarin de referentiepersoon stelt dat hij betrokkene in de periode begin 2013 – eind 2014 ten laste nam en voorzag in al zijn dagelijkse behoeften: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen stukken ter afdoende staving van deze verklaring op eer werden voorgelegd, kan deze niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- onvertaald Spaans document dd. 01.03.2012: echter, gezien dit attest niet werd vertaald in één van de drie landstalen of het Engels, kan het niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon in de periode 20.06.2007 - 28.01.2008 en 21.10.2008 – 03.07.2013 op hetzelfde adres woonachtig waren. Echter, zoals reeds werd gemotiveerd in de bijlage 20 dd. 18.12.2017 én 23.07.2018, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is het wel degelijk de bedoeling dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat. Gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene kennelijk reeds meerdere jaren geen deel meer uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, kan niet gesteld worden dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden dreigt te worden. Het gegeven dat betrokkene op 20.06.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van

het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.“

Op 6 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies). Het beroep tegen deze laatste beslissing staat bij de Raad bekend onder het rolnummer 233 066.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 47/1, 2° en 47/3, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 6, 7 en 8 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“1.-

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

De materiële motiveringsplicht houdt onder meer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Volgens de rechtsgeleerde VAN MENSEL moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten), de juridische aanvaardbaarheid

(gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste feiten), de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).

2.-

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”.

Verzoeker heeft in casu zijn aanvraag ingediend op grond van artikel 47/1, 2° Vw. aangezien hij, als familielid van een Unieburger, in Spanje (land van herkomst) deel heeft uitgemaakt van het gezin van de Unieburger. Het staat vast dat verzoeker heeft voldaan aan de voorwaarden gesteld in het artikel 47/1, 2° Vw.

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker in Spanje deel heeft uitgemaakt van het gezin van zijn Spaanse broer, voor de periode van 20.06.2007 tem 28.01.2008 en van 21.10.2008 tem 03.07.2013, of beter gezegd gedurende jaren (minstens om en bij de 5 jaar en half) dat zij samen gewoond op hetzelfde adres in Spanje.

Het staat bijgevolg ontegensprekelijk vast dat verzoeker in het land van herkomst deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon !!!.

Verder luidt artikel 47/3, §2 als volgt: “[...]”

De familielid van de Unieburger dient ter staving van zijn aanvraag te bewijzen dat hij HETZIJ ten laste is van de referentiepersoon, HETZIJ deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Verzoeker heeft in deze zaak bewijzen voorgelegd die aantonen dat verzoeker en zijn broer effectief hebben samengewoond en deel hebben uitgemaakt van het gezin.

De documenten die verzoeker bij zijn aanvraag gezinshereniging heeft neergelegd, gingen uit van de bevoegde Spaanse overheden, zijnde de overheden van het land van herkomst.

Zoals reeds aangehaald, heeft verwerende partij op geen enkele manier betwist dat verzoeker wel degelijk deel uitmaakte van het gezin in het land van herkomst.

Doch heeft verwerende partij geweigerd rekening te houden met deze officiële documenten en motiveert zijn beslissing op een zéér merkwaardige manier, te weten:

“

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon in de periode 20.06.2007 - 28.01.2008 en 21.10.2008 - 03.07.2013 op hetzelfde adres woonachtig waren. Echter, zoals reeds werd gemotiveerd in de bijlage 20 dd. 18.12.2017 én 23.07.2018, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is het wel degelijk de bedoeling dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomsten het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat. Gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene kennelijk reeds meerdere jaren geen deel meer uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, kan niet gesteld worden dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden dreigt te worden. Het gegeven dat betrokkene op 20.06.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

3.-

Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat de verwerende partij zomaar de vaststaande officiële gegevens/documenten - waaruit blijkt dat hij deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon - van tafel veegt door te stellen dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst direct voor zijn aanvraag gezinshereniging hebben moeten plaatsgevonden.

Het moge duidelijk zijn dat het artikel 47/1, 2° geenszins bepaalt dat de feitelijke gegevens m.b.t. het deel uitmaken van het gezin van de broer de aanvraag gezinshereniging direct moet voorafgaan.

De verwerende partij voegt op die manier een voorwaarde toe te aan het desbetreffende artikel.

Dat het dan ook logisch is dat verzoeker in de tussenperiode niet heeft kunnen samenwonen met zijn Spaanse broer, daar zijn broer zich heeft gevestigd in België. Verzoeker heeft er alles aan moeten doen om zijn broer achterna te gaan.

Verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat verzoeker jaren deel heeft uit gemaakt van het gezin van zijn broer.

Dat door omstandigheden buiten de wil om verzoeker slechts een ander half jaar niet officieel geregistreerd staat op het adres van de referentiepersoon, doet derhalve geen afbreuk aan het feit dat hij sedert 2007 deel heeft uitgemaakt van het gezin van zijn broer, én dat, zodra hij is toegekomen in België, zich ook meteen terug heeft kunnen vervoegen bij zijn broer.

Dit gegevens wordt ook niet betwist door verwerende partij gezien zij in haar vorige beslissing van 18 december 2017 het volgende stelde:

“ ...

Gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene kennelijk reeds bijna 1,5 jaar geen deel meer uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, kan niet gesteld worden dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden dreigt te worden.

...”

Meer nog, uit de voorgelegde attesten van de Spaanse overheid blijkt immers dat de referentie-persoon eveneens werd afgeschreven op 3 juli 2013, waarna heel het gezin met inbegrip de referentie persoon verhuisd naar België. Het gezin trachtte zich medio 2014 in België in te schrijven hetgeen ook niet van een leien dakje verliep.

In de motieven van de bestreden beslissing werd hiermee blijkbaar geen rekening gehouden en verliest verwerende partij kennelijk ook uit het oog dat het voor verzoeker niet zo gemakkelijk is om zich te registreren en of in te schrijven vanuit zijn illegaal verblijf en zeker in België.

Bijgevolg valt niet te ontkennen dat uit het geheel der omstandigheden bepaalde consistenties bestaan met betrekking tot de gezamenlijke vestiging van verzoeker met zijn broer.

De aangehaalde motieven zijn in die zin gebrekkig en dragen de beslissing absoluut niet.

4.-

In de motivering van de bestreden beslissing beweert de verwerende partij eveneens dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon – zoals bepaald in de burgerschapsrichtlijn - niet geschonden dreigt te worden door de weigeringsbeslissing, quod certa non.

Niettegenstaande dat de voormelde richtlijn geen directe werking heeft, dient deze samen gelezen te worden met artikel 3, 5, 6 en 20 van het Verdrag van de werking van de Europese Unie, welke weldegelijk een rechtstreekse werking heeft op de nationale rechtsorde.

Artikel 6, 2de lid van de burgerschapsrichtlijn bepaalt het volgende:

“1. Burgers van de Unie hebben het recht gedurende maximaal drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort.

2. Lid 1 is eveneens van toepassing ten aanzien van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die de burger van de Unie begeleiden of zich bij hem voegen, en in het bezit zijn van een geldig paspoort.”

Het recht van alle burgers van de Unie van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten dient, wil het bestaan onder objectieve voorwaarden van vrijheid en waardigheid, ook aan familieleden, ongeacht hun nationaliteit, te worden verleend.¹

Verwerende partij tracht op een zeer onbegrijpelijke wijze de gezamenlijke vestiging, die onderbroken werd voor een periode van slechts om en bij de 1,5 jaar, als reden aan te halen om de procedure gezinshereniging op basis van artikel 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet te weigeren.

De verwerende partij heeft dit als volgt gemotiveerd:

“...Gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene kennelijk reeds bijna 1,5 jaar geen deel meer uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, kan niet gesteld worden dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden dreigt te worden...”

Verwerende partij gaat zeer kort door de bocht door dit te stellen. Verzoeker kan niet genoeg benadrukken dat hij sedert 2007 op een consistente wijze heeft samengewoond met zijn referentiepersoon.

Louter omwille van een onderbreking van een anderhalf jaar in de Spaanse registers van woonst, -hetgeen overigens niet wil zeggen dat verzoeker niet meer zou deel hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon-, tracht verwerende partij de vaststaande feiten m.b.t. het deel uitmaken van het gezin, ten onrechte van kaart te vegen. Evenmin heeft de verwerende partij rekening gehouden met de actuele situatie.

Zodra verzoeker België kon bereiken, heeft hij zich meteen vervoegd bij zijn broer en maakte hij opnieuw deel uit van zijn gezin, wat nog steeds het geval is.

Door dergelijke beslissingen te nemen, gaat men voorbij aan de realiteit en lijken de beslissingen louter met willekeur te worden genomen. De beslissing is onevenredig, daar de genomen beslissing niet in verhouding staat met de werkelijke feiten. Wat is een periode van ongeveer 1,5 jaar in verhouding met 9 à 10 jaar gezamenlijke vestiging?

Verzoeker heeft afdoende bewezen dat hij deel uitmaakte - en nog steeds - van het gezin van de referentiepersoon. De kennelijke periode van bijna een anderhalf jaar rechtvaardigt geenszins de weigering om de vervulde voorwaarde m.b.t. het “deel uitmaken van het gezin” in aanmerking te nemen. Evenmin doet deze korte onderbreking afbreuk aan de voorgelegde bewijzen van gezamenlijke vestiging die 9 à 10 jaar heeft plaatsgevonden.

Noch de vreemdelingenwet, noch de burgerschapsrichtlijn, bepalen dat “het deel uitmaken van het gezin” de aanvraag gezinshereniging direct dient te worden voorafgegaan. Evenmin bepalen zij dat een korte onderbreking van “het deel uitmaken van het gezin” ertoe leidt dat de aanvrager zich niet meer kan beroepen op dat onderdeel van de voorwaarden vervat in artikelen 47/1 en 47/3. Integendeel, de bewijzen van gezamenlijke vestiging uitgaande van de bevoegde Spaanse overheden zijn afdoende om te kunnen besluiten dat verzoeker deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, ongeacht de gezamenlijke vestiging niet direct voor de aanvraag gezinshereniging heeft plaatsgevonden.

5.

Verwerende partij stelt in haar bestreden beslissing ten onrechte dat verzoeker niet heeft aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst als volgt:

“... ”

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

“... ”

Bij aanvraag gezinshereniging bracht verzoeker het stuk “attestation de non assujetissement a l'ir sur les revenus fonciers a la taks d'habitation et a la taks des services communaux » naar voor uitgaande van de Marokkaanse overheid.

Verzoeker toont aan de hand van dit stuk afdoende aan dat hij onvermogen is in het land van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over dit stuk dan enkel te verwijzen naar de motivering van de vorige beslissingen. Wat verwerende partij tracht aan te tonen is onduidelijk en vertrekt opnieuw van verkeerde veronderstellingen.

Verwerende partij gaat echter kort door de bocht waar zij in haar weigeringsbeslissing slechts verwijst naar de beoordeling in bijlage 20 dd. 29.12.2017, teneinde de voormelde Marokkaanse authentieke akte van tafel te vegen, zonder enige inhoudelijke motivering te geven omtrent deze akte. Verzoeker heeft dit stuk bijkomend toegevoegd. Verwerende partij laat na toe te lichten waarom verzoeker aan de hand van de bijkomende authentieke akte niet aantoonbaar ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Een loutere verwijzing naar de desbetreffende voorgaande bijlage is op zich onvoldoende om vast te stellen waarom verwerende partij geen rekening kan houden met deze nieuwe stukken!!

Verzoeker heeft de indruk dat verwerende partij, door dergelijke motiveringen te hanteren, zijn aanvraag niet grondig heeft willen onderzoeken waardoor de beslissing gebrekkig werd gemotiveerd.

De zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Wel dient Uw Raad te onderzoeken enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Dat verzoeker de uitoefening van zijn recht op vrij verkeer, inclusief die van zijn gezin, hierdoor wordt belemmerd.

Dat de motieven de beslissingen absoluut niet dragen.

Dat de bestreden beslissing in strijd is met de nationale bepalingen, m.n. artikel 47/1 en 47/3 Vw.

Dat het recht op vrij verkeer conform de burgerschapsrichtlijn manifest geschonden is."

2.1.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.*

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger in, in functie van haar broer en in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

4/8

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie aldus geheel terecht bewijs werd vereist dat de verzoekende partij daadwerkelijk deel uitmaakte van het gezin van de burger van Unie in het land van herkomst of ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

De gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie heeft vastgesteld dat uit het dossier niet blijkt dat verzoeker conform artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet ten laste was van de referentiepersoon, aangezien er niet blijkt uit de voorgelegde documenten dat verzoekende partij in het land van herkomst of van origine voor zijn komst onvermogen was en evenmin dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Verder werd nog vastgesteld dat niet werd aangetoond dat verzoekende partij en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat en tot slot dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoekende partij ten laste te nemen.

Verzoekende partij houdt voor dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat zij onvermogen is in het land van herkomst. Zij verwijst hiervoor naar het stuk “attestation de non assujettissement a l'ir sur les revenus fonciers à la taxe d'habitation et a la taxe des services communaux”.

Verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de federale Minister niet mocht verwijzen naar voorgaande beslissingen gezien dit een bijkomend stuk betreft. Zij meent dat de gemachtigde van de federale minister de aanvraag niet grondig heeft willen onderzoeken.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij met haar kritiek voorbij gaat aan het feit dat in de weigeringsbeslissing dd. 23.07.2018 uitvoerig werd het gemotiveerd aangaande het stuk “attestation de non assujettissement a l'ir sur les revenus fonciers à la taxe d'habitation et a la taxe des services communaux n°86M/17 dd. 20.03.2018”.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie oordeelde dat dit attest werd afgeleverd op basis van een verklaring op eer van verzoekende partij, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze gegevens hebben bovendien betrekking op de situatie in maart 2018 wanneer verzoekende partij reeds in België verbleef.

Verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat zij bij huidige aanvraag een ander document zou hebben voorgelegd. De referentie en de datum zijn identiek.

De gemachtigde van de federale Minister voor Asiel en Migratie mocht dan ook terecht verwijzen naar de voorgaande beslissingen, gezien deze beiden definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn, en gezien geen nieuwe elementen werden aangedragen.

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de aanvraag niet grondig werd onderzocht. Vervolgens meent de verzoekende partij dat moet worden aangenomen dat zij deel uitmaakte van het gezin van haar broer, zoals bedoeld in art. 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Ze zou slechts tijdelijk niet bij haar broer hebben gewoond, net omdat haar broer zich had gevestigd in België.

Evenwel is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie om te oordelen dat niet is aangetoond dat verzoekende partij deel uitmaakt van het gezin van zijn broer, en dit gelet op volgende overwegingen:

- Uit de voorgelegde documenten kon worden afgeleid dat verzoekende partij en de referentiepersoon in het verleden gezamenlijk gevestigd zijn geweest in Spanje;
- Uit het geheel van beschikbare gegevens blijkt dat verzoekende partij kennelijk reeds meerdere jaren geen deel meer uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon;
- Verzoekende partij werd pas voor het eerst aangemeld in België 20.06.2017.

Het loutere feit dat verzoekende partij zelf aanneemt dat het feit dat zij ooit op hetzelfde adres was gevestigd als de referentiepersoon, zou volstaan als bewijs van het 'deel uitmaken van het gezin in het land van herkomst', is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van voormelde beoordeling.

Daarbij benadrukt verweerder dat de artikel 3.2 van de Richtlijn 2004/38/EG de voorwaarde dat verzoeker in het land van herkomst ten laste moet zijn van of moet inwonen bij de referentiepersoon, uitdrukkelijk vermeldt :

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Ter zake wijst verweerder op de ruime appreciatiebevoegdheid die aan de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie toekomt bij de invulling van het begrip 'deel uitmaken van het gezin'.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, voegt de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie geen voorwaarde toe aan de wet, door na te gaan of en wanneer verzoeker en zijn broer laatst hebben samengewoond in het land van herkomst.

Verweerder merkt op dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat de verzoekende partij geen deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon indien zij meerdere jaren geen deel meer uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De gezamenlijke vestiging heeft hier in se geen uitstaans mee.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat twee meerderjarige mensen, die reeds meerdere jaren geen deel meer uitmaken van elkaars gezin¹, alsnog een gezin zouden vormen.

Bovendien beschikte de broer, dhr. [M.S.E.G.], reeds op 07.03.2016 over een E-kaart en dus over een geldig verblijfsrecht in België.

Verzoekende partij heeft zich pas meer dan een jaar later bij zijn broer gevestigd in België.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

Verzoekende partij houdt verder nog voor dat de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie geen rekening heeft gehouden met de voorgelegde attesten waar uit blijkt dat de referentiepersoon eveneens werd afgeschreven op 3.07.2013.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wel degelijk rekening heeft gehouden met de attest van de gemeente van Monistrol de Montserrat. Zo heeft hij vastgesteld dat verzoekende partij en de referentiepersoon van 20.06.2007-28.01.2008 en 21.10.2008- 03.07.2013 op hetzelfde adres woonachtig waren.

Aangaande het feit dat het gezin van de referentiepersoon zich medio 2014 trachtte in te schrijven in België merkt verweerder op dat zij hiervan geen enkel bewijs voorleggen.

Bovendien blijkt uit de voorgelegde attesten niet dat de referentiepersoon zich niet op een andere locatie in Spanje heeft gevestigd zeker gezien hij zich pas medio 2014 zou hebben trachten te vestigen in België.

Verder benadrukt verweerder dat verzoekende partij geen enkel bewijs levert van het feit dat zij en haar broer in deze periode een gezinsleven onderhielden in de periode dat de referentiepersoon zijn verblijf trachtte te regulariseren in België.

Het is de taak van verzoekende partij om hiervan het bewijs voor te leggen en haar aanvraag te actualiseren.

Verzoekende partij heeft nagelaten dit te doen.

Inzoverre verzoekende partij zich beroept op een schending van de artikelen 6, 7 en 8 van de Burgerschapsrichtlijn merkt verweerder dienaangaande op dat de Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende :

“Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, § 2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Ook in het K.B. van 7.5.2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen., staat vermeld in artikel 1 :

“Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Dienaangaande verwijst de verweerder nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

“ Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont

niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.”

Gelet op het feit dat door de verzoekende partij geen documenten werden voorgelegd waaruit kon blijken dat zij reeds voorafgaand aan de huidige aanvraag tot gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van het gezin, heeft de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie terecht vastgesteld dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen.

De verzoekende partij wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als "*ander familielid*" van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij verschillende documenten heeft voorgelegd, waarop telkens kort wordt ingegaan. Zij oordeelt dat deze documenten, in hun geheel genomen, niet kunnen volstaan om het bewijs te leveren dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar Spaanse broer dan wel ten laste was van deze laatste. Wat dit laatste betreft, wordt meer concreet geduid dat niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij onvermogen was in haar herkomstland voor haar vertrek, dat zij op dat ogenblik in het herkomstland financieel ten laste was van de referentiepersoon, dat de verzoekende partij en de referentiepersoon niet ten laste vallen van de Belgische staat en dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de verzoekende partij ten laste te nemen.

Concreet stelt de verwerende partij vast dat er meerdere stukken werden neergelegd in het kader van de huidige aanvraag. Wat betreft het reispaspoort van de verzoekende partij, de uittreksels uit het Spaanse bevolkingsregister van de gemeente Monistrol de Montserrat, het "*attestation de non assujettissement à l'ir sur les revenus fonciers/a la taxe d'habitation et à la taxe des services communaux*", de "*declaration d'engagement*" en het registratiebewijs van de huurovereenkomst op naam van de referentiepersoon, stelt de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing dat de verzoekende partij deze stukken reeds heeft voorgelegd in het kader van haar vorige aanvragen om gezinshereniging te verkrijgen en dat deze besproken zijn geweest in de bijlagen 20 van 18 december 2017 en 23 juli 2018. De verwerende partij beperkt zich *in casu* door dienstig naar deze bijlagen 20 te verwijzen.

De verzoekende partij heeft nog andere documenten voorgelegd, die nog niet eerder werden besproken. Wat betreft de administratieve attesten van 8 januari 2018 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de verzoekende partij en de referentiepersoon op de datum van de attesten woonachtig zijn op een bepaald adres in Marokko, wijst de verwerende partij in de bestreden weigeringsbeslissing erop dat deze informatie niet ondersteund wordt door de gegevens uit het administratief dossier van de verzoekende partij, noch door de gegevens uit het Rijksregister. De verwerende partij stelt vast dat zowel de verzoekende partij als de referentiepersoon op 8 januari 2018 reeds woonachtig waren in België. Zij motiveert dan ook dat de inhoud van deze attesten niet afdoende betrouwbaar is en dat deze niet mee in overweging wordt genomen. De verzoekende partij legt

eveneens een verklaring op eer neer van de referentiepersoon waarin deze stelt dat hij de verzoekende partij in de periode 2013-2014 ten laste nam en voorzag in alle dagelijkse behoeften. De verwerende partij motiveert echter dat het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en dat er geen stavingstukken worden neergelegd, waardoor de verklaring op eer niet mee in overweging genomen kan worden. Ook het laatste stuk kan niet mee in overweging genomen worden, daar het gaat om een document in het Spaans waarvan geen vertaling voorligt.

De verzoekende partij wordt daarnaast bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt nog gemotiveerd dat de verzoekende partij niet behoort tot het originele kerngezin van haar broer, waardoor het aangehaalde gezins- of familieleven niet kan worden ingeroepen als argument waarom het bevel niet zou mogen worden gegeven. De afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar broer wordt betwist. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van de referentiepersoon en dit ondanks het precaire verblijf in België. Er is, zo vervolgt zij, verder geen sprake van minderjarige kinderen, noch van enige medische problematiek.

Voormelde motieven zijn pertinent en draagkrachtig en stellen de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen ook niet zozeer aangeeft niet te weten waarom de voorgelegde stukken niet worden aanvaard, maar wel dat zij niet akkoord gaat met de gedane beoordeling. Dit betreft evenwel de materiële, en niet de formele, motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt niet aangetoond.

2.1.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht dient te worden behandeld in het kader van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden weigeringsbeslissing op deze bepalingen is gestoeld.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoekende partij haar aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.1.4.1. De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht

in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

2.1.4.2. De verzoekende partij betoogt dat zij voldoende heeft aangetoond dat zij, reeds van in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van haar broer. Zij wijst erop dat *in casu* Spanje beschouwd dient te worden als het land van herkomst.

In het bovengenoemde arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11), wordt duiding gegeven bij het begrip *“land van herkomst”* in de zin van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG. De Raad wijst erop dat in overweging 31 van het arrest wordt gesteld dat het land van herkomst, in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart ten laste van een burger van de Unie te zijn, *“de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen”*. Deze passage van het arrest betreft een antwoord op de vraag naar welke staat dient te worden gekeken voor de beoordeling alwaar men ten laste moet zijn geweest, waarin *“de staat waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen”* wordt geponeerd als correcte interpretatie in plaats van *“het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde”*. De staat waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen hoeft weliswaar niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn.

Aldus zou Spanje in theorie als het land van herkomst beschouwd kunnen worden, doch blijkt uit de bestreden weigeringsbeslissing niet dat de verwerende partij dit *in casu* ook zo heeft beoordeeld. Hoewel niet wordt betwist dat de verzoekende partij in de periode 2007-2013 in Spanje heeft samengewoond met haar broer en zijn gezin, blijkt uit geen van de stukken dat de verzoekende partij, vooraleer zij in 2017 naar België is gekomen, in de periode 2013-2017 in Spanje woonde. De verwerende partij motiveert immers het volgende: *“Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon in de periode 20.06.2007 - 28.01.2008 en 21.10.2008 – 03.07.2013 op hetzelfde adres woonachtig waren. Echter, zoals reeds werd gemotiveerd in de bijlage 20 dd. 18.12.2017 én 23.07.2018, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is het wel degelijk de bedoeling dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de*

binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat. Gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene kennelijk reeds meerdere jaren geen deel meer uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, kan niet gesteld worden dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden dreigt te worden.” (eigen onderlijning).

Daargelaten de vraag welk land *in casu* beschouwd dient te worden als het land van herkomst, Marokko of Spanje, dient aldus te worden vastgesteld dat de verzoekende partij meerdere jaren geen deel meer heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, waardoor zij aldus niet reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

De verzoekende partij betoogt dat met deze zienswijze een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet. Zij wijst erop dat zij slechts anderhalf jaar niet officieel geregistreerd stond op het adres van de referentiepersoon, maar dat dit element geen afbreuk doet aan het feit dat zij sedert 2007 deel uitmaakt van het gezin van haar broer en dat zij, vanaf het moment dat zij in België aankwam, meteen haar broer heeft vervoegd. De verzoekende partij stelt dat er niet zomaar gesteld kan worden dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst direct voor de aanvraag gezinshereniging had moeten plaatsvinden.

Er wordt nogmaals op gewezen dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of dat hij, in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De Raad wijst op hetgeen reeds werd uiteengezet in punt 2.1.4.1. van dit arrest.

De doelstelling van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de referentiepersoon sedert 2014 in België verblijft, komende van Spanje. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Nu de verzoekende partij enkel bewijzen heeft neergelegd waaruit blijkt dat zij met de referentiepersoon op hetzelfde adres heeft gewoond in Spanje van 2007 tot 2013 en uit niets blijkt dat hij nadien ook nog deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in België voor 2017, kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op goede gronden vaststellen dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, nu er geen stukken worden voorgelegd aangaande de verzoekende partij in de periode tussen 2013-2017. Door zodanig te motiveren voegt de gemachtigde van de minister geen voorwaarde toe aan het bepaalde in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij aan deze bepaling een invulling die in overeenstemming is met de doelstelling ervan.

De verzoekende partij kan aldus ook niet gevolgd worden dat het slechts gaat over anderhalf jaar dat zij niet geregistreerd stond op het officiële adres van de referentiepersoon. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar de bijlage 20 van 18 december 2017, doch dient er te worden vastgesteld dat deze beslissing in de huidige procedure niet bestreden wordt en dat in de huidige bestreden weigeringsbeslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat “*uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene kennelijk reeds meerdere jaren geen deel meer uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon*”.

De beweringen van de verzoekende partij dat zij haar broer is gevolgd naar België, maar dat het moeilijk was om meteen ingeschreven te worden en dat zij louter een tijdlang niet op hetzelfde adres stond ingeschreven, worden geenszins gestaafd door een begin van bewijs. Zij spreekt zichzelf ook tegen daar zij verder in het verzoekschrift stelt dat zij er alles aan heeft moeten doen om haar broer te volgen en dat van zodra zij België heeft kunnen bereiken zij zich bij haar broer heeft vervoegd en zij opnieuw deel uitmaakte van het gezin.

Waar de verzoekende partij blijft herhalen dat de feitelijke scheiding gaat om een relatief korte periode en dat de verwerende partij de actuele situatie alsook de eerdere gezamenlijke vestiging van vijf-en-een-half jaar in Spanje dient in overweging te nemen, wijst de Raad erop dat dit *in casu* ook gebeurd is. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt de gezamenlijke vestiging in Spanje, noch de huidige situatie betwist, doch wordt er gesteld dat *“het wel degelijk de bedoeling dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat”* en dat dit *in casu* niet wordt aangetoond, zoals blijkt uit voorgaande bespreking.

De verzoekende partij verwijst nog naar de artikelen 3, 5, 6 en 20 van het Verdrag van de werking van de Europese Unie, zonder verder concreet te duiden op welke wijze deze bepalingen *in casu* toegepast dienen te worden. Zij verwijst ook nog naar artikel 6, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG om te stellen dat, in tegenstelling wat wordt gesteld in de bestreden weigeringsbeslissing, het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon wel degelijk geschonden zal worden. De Raad stelt echter vast dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De verzoekende partij toont niet aan dat de richtlijnen incorrect of onvolledig zouden zijn omgezet. Zij kan niet dienstig de schending ervan inroepen. Bovendien gaat de verzoekende partij met haar kritiek niet in op de eigenlijke motieven dat de referentiepersoon meerdere jaren in België heeft verbleven zonder dat de verzoekende partij deel uitmaakte van zijn gezin: *“Gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene kennelijk reeds meerdere jaren geen deel meer uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, kan niet gesteld worden dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden dreigt te worden.”*

De verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat zij niet aantoonde van in het herkomstland deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon, niet onderuit. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

2.1.4.3. De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze vereiste levert. Hierop oefent de Raad enkel een wettigheidstoetsing uit.

De Raad herhaalt de volgende passage in het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman):

“De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Wat de interpretatie van het begrip “ten laste” betreft, kan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (§ 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C- 423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens wordt verwezen naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van

materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij of zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36). Echter blijkt uit dit arrest – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat van in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij ten onrechte oordeelt dat zij niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst. Zij wijst erop dat de verwerende partij *in casu* niet zomaar mag verwijzen naar een eerdere bespreking van het stuk "*attestation de non assujettissement a l'ir sur les revenus fonciers/a la taxe d'habitation et al la taxe des services communaux*" in de bijlagen 20 van 18 december 2017 en 23 juli 2018. De verzoekende partij stelt dat zij dit stuk bijkomend heeft gevoegd en dat er aldus niet inhoudelijk over gemotiveerd is geweest.

De verzoekende partij gaat er echter aan voorbij dat in de bijlage 20 van 23 juli 2018 het volgende werd gemotiveerd: "*'attestation de non assujettissement a l'ir sur les revenus fonciers/a la taxe d'habitation et al la taxe des services communaux' n°86M:17 d.d. 20.03.2018: echter, niet alleen werd dity attest afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, ook hebben deze gegevens betrekking op de situatie in maart 2018 wanneer betrokkene reeds in België verbleef*".

De verzoekende partij toont niet aan dat het stuk dat zij in kader van de huidige aanvraag heeft neergelegd niet hetzelfde document betreft dat reeds werd voorgelegd en werd besproken in de bijlage 20 van 23 juli 2018.

Bovendien dient de Raad erop te wijzen dat, zelfs indien de verzoekende partij zou hebben aangetoond dat zij onvermogen was, de verwerende partij in de bestreden weigeringsbeslissing ook motiveert dat zij niet heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dat zij en de referentiepersoon niet ten laste vallen van de Belgische staat en dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de verzoekende partij ten laste te nemen.

De verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat zij niet aantoonde van in het herkomstland ten laste te zijn van de referentiepersoon, niet onderuit. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

2.1.4.4. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de artikel 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Tevens wordt geen schending van de richtlijn 2004/38/EG niet aannemelijk gemaakt. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

2.1.5. De verzoekende partij laat na om enig ander middel of middelonderdeel te ontwikkelen ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.1.6. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel ontwikkeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS